

at man dog derved har havt til Hensigt at forandre Tanken, hvorefter det ikke er nok, at der virkelig har været Fare for Andres Liv eller for en udstrakt Odelæggelse osv., men det tillige fordres, at Forbryderen har maattet indsee dette, idet han var bekendt med de factiske Omstændigheder. Forsaavidt Fd. 1841 § 1 omtaler det Tilfælde, at Forbrydelsen er udøvet i den Hensigt, at Noget derved skulde indebrænde, og dertil føjer, at den Skyldige isaafald, naar Noget virkelig omkommer ved Ildbranden, skal straffes som for Mord, er det anseet for unødvendigt specielt at optage Noget herom, da det følger af sig selv, at de almindelige Regler om Sammenstød af Forbrydelser (Udkastets § 62) i saadant Tilfælde komme til Anvendelse. Naar det i Slutningen af Udkastets § 276 hedder, at Straffen, hvis Noget ved Ildbranden omkommer, kan stige til Livsstraf, gives derfor, netop de Tilfælde for Die, hvor Brandstiftelsen ikke har været forbunden med nogen morderisk Hensigt. Det har isvrigt, med Hensyn hertil, været under nøie Overveielse, om man skulde bibeholde den ansøgte Bestemmelse, eller indskrænke sig til den iforveien givne Regel, hvorved Straffen i Almindelighed sættes til Tugthusarbejde ikke under 8 Aar; man er imidlertid kommen til det Resultat, at det, med Hensyn til de særdeles atroce Tilfælde, som Sen omfatter, turde være betænkeligt aldeles at udelukke Anvendelsen af Livsstraf, der i Fd. 1841 ubetinget opstilles som den almindelige Straf for alle de omhandlede Tilfælde, og man har derfor troet at burde foreslaae, at der gives Domstolene Myndighed til at kunne idømme den nævnte Straf. At denne herefter kun vil komme til Anvendelse i meget sjeldne og særdeles grove og affhyelige Brandstiftelsestilfælde, turde der være al Anledning til at holde sig forvisset om.

3 Udkastets § 277 omhandles Brandstiftelse paa Huus eller Skib under andre Omstændigheder, saavel hvor det er Andenmands som hvor det er Gjerningsmandens egen Egen- dom, og Sen omfatter saaledes §§ne 4 og 5 i Fd. 1841. Man har ikke fundet tilstrækkelig Anledning til i Reglen at gjøre nogen Forskjel i Straffen for disse 2 Tilfælde — hvilket forøvrigt heller ikke kan siges at være sleet

i Fd. 1841 —, forsaavidt Ildspaaføttelsen paa eget Huus eller Skib overhovedet er foretagen i retsstridig Hensigt; Faren for Andre kan være ligeslor, navnlig hvor Gjerningsmandens eget Huus er beboet af flere Familier eller grændser tæt op til andre Bygninger, og det turde ogsaa for Opinionens Skyld være mindre heldigt, i Almindelighed at sætte Straffen for det maaste mest practiske Tilfælde — Ildspaaføttelse paa eget Huus — væsentlig lavere end for Ildspaaføttelse paa Andenmands Huus. Noget Andet er det, at der vel kan være Føie til at aabne Udgang til Idømmelsen af en ringere Straf, hvor Noget i retsstridig Hensigt har sat Ild paa eget Huus eller Skib eller paa anden Mand's Huus eller Skib efter den- nes egen Begjæring eller med hans Samtykke, naar der er formildende Omstændigheder til- stede, navnlig hvor Huset er affides beliggende og ikke beboet af Andre, saaat der i Virkelig- heden ikke just har været nogen egentlig Fare tilstede. Som bemærket er det naturlig- viis Forudsætningen for, at Ildspaaføttelse paa eget Huus eller Skib kan ansees som en Forbrydelse, at den stæer i retsstridig Hensigt, saa- som for at besvige Brandforsikringen (for Hu- set eller deri værende Løssøre-Gjenstande), for at tilføie Andre, der boe i eller ved Huset, Skade osv.; men der turde vel være Grund til udtrykkeligt at udhæve denne Betingelse, med Hensyn til, at det ifølge Indholdet af det sidste Led af Fd. 1841 § 5 kunde synes at være Meningen, at enhver Ildspaaføttelse paa eget Huus skulde straffes som en Forbrydelse, selv om den hverken umiddelbart har været til Fornærmelse for Andre eller sat disse i Fare, naar Gjerningsmanden blot har havt en eller anden med god Politiorde ikke vel forenelig Hensigt, f. Ex., som det hedder i den nævnte §, at gjøre sig Fordeel ved den Medlidenhed, som den ham overgaaede Brand skulde op- vække. Efter Kommissionens Formening kan dette ingenlunde billiges, og det maa uden al Tvivl fastholdes, at Ildspaaføttelse paa eget Huus, naar intet andet Retsbrud konkurrerer dermed, ikke kan betragtes som noget egentlig Criminelt, men ialtsald kun som en Politifor- seelse, i Analogi med den Forseelse at brænde Rapskalm, Lyng osv. af uden at iagttage de